

Στην Τουρκοκρατία

Κατά τον 17^ο αιώνα και κυρίως το 18^ο στην τουρκοκρατούμενη Ελλάδα, το πνευματικό σκοτάδι που επικρατούσε τα πρώτα χρόνια της σκλαβιάς άρχισε να διαλύεται. Σε πολλές περιοχές εκεί που υπήρχαν εμπορικά κέντρα φυτρώνουν σχολεία, αλλού κατώτερα αλλού ανώτερα, ακαδημίες, ελληνομουσεία (δηλαδή σαν τα σημερινά Γυμνάσια) και μερικά με πρόγραμμα διδασκαλίας πανεπιστημιακό. Ουσιαστικά μέχρι την Απελευθέρωση δεν είχαμε Εκπαίδευση αλλά Παιδεία, χωρίς μεθοδολογία και αναλυτικά προγράμματα, αποκομμένη και αποσπασμένη, που στόχευε κυρίως στη διατήρηση της γλώσσας και της Θρησκείας.

Στην περιοχή της Στερεάς το Μεσολόγγι έχει «ακαδημία» (1760-1800) και ξακουστά σχολεία με ονομαστούς δασκάλους έχουν το Καρπενήσι, τα Άγραφα, η Ρεντίνα, η Υπάτη και η Αθήνα.

Η λειτουργία των σχολείων αυτών στην περιοχή μας επιβεβαιώνεται και από τη βιογραφία του σημαντικότερου λόγιου της περιοχής την εποχή εκείνη. Τόσο ο ίδιος αλλά και τα παιδιά του πρωταγωνίστησαν στον αγώνα της παλιγγενεσίας αλλά και στα πρώτα χρόνια του νεοσύστατου Ελληνικού κράτους. Πρόκειται για τον Ζαχαρία Αναγνωστόπουλο ή Οικονόμου από το Μαυρίλο, που από λογιωτατική επίδραση άλλαξε το όνομά του σε «Αινιάν». Ο παπα-Ζαχαρίας, αφού μαθαίνει τα πρώτα γράμματα από κάποιο μαθητή του μεγάλου δάσκαλου της Σχολής Βραγκιανών των Αγράφων, Αν. Γόρδιο, τελειοποιεί τις σπουδές του στο Ελληνικό σχολείο του Καρπενησίου. Το 1800 έρχεται στην Υπάτη και διδάσκει στην ελληνική σχολή που λειτουργεί εδώ.

Μετά την Απελευθέρωση

Ένα από τα πρώτα προβλήματα που αντιμετώπισαν οι Αρχές του νεοσύστατου Ελληνικού κράτους είναι αυτό της μόρφωσης του λαού. Ενδεικτικό είναι το κείμενο που κατέθεσε ο Καποδίστριας και το οποίο ψηφίστηκε από τη Δ' Εθνοσυνέλευση στο Άργος. Το ψήφισμα αυτό αποβλέπει, αρχικά, σε ένα πρωτοβάθμιο σχολικό δίκτυο και στη συνέχεια στη σύσταση δευτεροβάθμιων σχολείων, ως προθαλάμου των σχολείων ανώτερης τάξης, αναβαθμίζοντας τα λεγόμενα ελληνικά σχολεία, λόγω του κύρους που διατηρούσαν στις ανώτερες κοινωνικές τάξεις της εποχής.

Με την άφιξη του βασιλιά Όθωνα (Γενάρης 1833) άρχισε η δημιουργία του διοικητικού μηχανισμού και η οργάνωση του εκπαιδευτικού συστήματος. Η εκπαίδευση οργανώθηκε με σχολεία πρώτης βαθμίδας, δηλ. το Δημοτικό, που είχαν τέσσερις τάξεις και με σχολεία δεύτερης βαθμίδας δηλ. Μέσης Εκπαίδευσης που ήταν οργανωμένα σε δύο κύκλους: Το Ελληνικό Σχολείο (“Σχολαρχείο”, όπως επικράτησε να λέγεται) με τρεις τάξεις και το Γυμνάσιο με τέσσερις.

Το Ελληνικό Σχολείο, λοιπόν ανήκε στον πρώτο κύκλο της Μέσης Εκπαίδευσης και αντιστοιχούσε στις δυο ανώτερες τάξεις του σημερινού Δημοτικού Σχολείου και την Πρώτη του Γυμνασίου. Την ονομασία του την οφείλει στο γεγονός ότι είχε χαρακτήρα θεωρητικό, με περισσότερες ώρες διδασκαλίας του μαθήματος των Ελληνικών. Κύριος σκοπός των Ελληνικών Σχολείων ήταν να προετοιμάσουν τους μαθητές για τα Γυμνάσια και προς το σκοπό αυτό συμμορφώνονταν το αντικείμενο, η έκταση και ο τρόπος διδασκαλίας. Ακόμη ήθελαν να προσφέρουν κατάλληλη μόρφωση στα παιδιά, που δεν θα φοιτούσαν σε Γυμνάσια, αφού τελείωναν το Ελληνικό Σχολείο. Περισσότερο ήταν γνωστά με την ονομασία “Σχολαρχεία”. “Σχολαρχείο” όμως στην πραγματικότητα ονομαζόταν μόνο η τελευταία τάξη του, όπου δίδασκε ο Σχολάρχης. Ανάμεσα στα Ελληνικά Σχολεία του κράτους ήταν και εκείνα που ιδρύθηκαν και λειτούργησαν στο φθιωτικό χώρο. Κατά την πρώτη περίοδο έχουμε μόνο έξι (6) Ελληνικά Σχολεία, ενώ σ’ ολόκληρη την Ελλάδα την ίδια εποχή λειτουργούν περίπου διακόσια (200). Αρχικά ιδρύθηκαν της Λαμίας και της Υπάτης (1835), ακολουθούν: της Αταλάντης (1846), της Σπερχειάδας και Στυλίδας (1875) και τέλος του Μώλου (1879).

Το Σχολείο της Υπάτης λειτούργησε αρχικά, μόνο με μια τάξη, που σταδιακά αυξάνονταν κάθε χρόνο με την πρόσθεση νέας. Σε κάθε τάξη ήταν κι ένας δάσκαλος, που δίδασκε όλα τα μαθήματα. Λειτουργούσε πρωί - απόγευμα, τα μαθήματα ήταν από 5 - 15 και δε διδάσκονταν όλα.

Η οργάνωση αυτή, με λίγες αλλαγές συνεχίστηκε ως το 1929. Αλλαγές έχουμε στη λειτουργία δημοτικών σχολείων με έξι (6) τάξεις, τα λεγόμενα “πλήρη”.

Έτσι η πρώτη αδιατάρακτη περίοδος της εκπαίδευσης στην Υπάτη είναι το διάστημα 1835 – 1929. Για 94 χρόνια λοιπόν έχουμε τη λειτουργία Ελληνικού Σχολείου (Σχολαρχείου).

Για το διάστημα 1835 – 1889, έχουν δημοσιευτεί ελάχιστα στοιχεία για τη λειτουργία του Σχολείου. Δύο πολύ σημαντικά έγγραφα είναι:

1^{ον} Το βασιλικό διάταγμα δημιουργίας του Σχολείου, από τον Όθωνα. Εδώ ας προσέξουμε ότι είναι γραμμένο σε δύο γλώσσες, Ελληνικά αλλά και Γερμανικά. Το διάταγμα αυτό δημοσιεύτηκε στο με αριθμό 5 φύλλο της εφημερίδας της κυβέρνησης, το Σεπτέμβριο του ίδιου χρόνου.

2^{ον} Έγγραφο του Ιούνη του 1835, των επί των σχολείων της Υπάτης Εφόρων, όπου περιγράφονται αναλυτικά όλα τα λειτουργικά προβλήματα του Σχολείου.

Για το διάστημα 1889 - 1929, ο διακεκριμένος φιλόλογος- ερευνητής Δημήτριος Νάτσιος, αναζητώντας στοιχεία για την εκπαίδευση στη Φθιώτιδα, βρήκε στο παλιό αρχείο του Α΄ Λυκείου Λαμίας δύο ογκώδεις τόμους του Ελληνικού Σχολείου Υπάτης. Ο πρώτος τόμος έχει τον τίτλο: «ΓΕΝΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΟΣ ΕΝΙΑΥΣΙΩΝ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ» και ο δεύτερος: «ΓΕΝΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ ΕΤΗΣΙΑΣ ΠΡΟΟΔΟΥ».

Το 1986 το ετήσιο περιοδικό «ΦΘΙΩΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» του οποίου ο παραπάνω φιλόλογος είναι ιδρυτής και διευθυντής, κυκλοφόρησε αφιερωμένο στην Υπάτη. Στο τεύχος αυτό παρουσιάζονται τα αποτελέσματα της σχολαστικής μελέτης των δύο αυτών τόμων σε άρθρο με τον τίτλο: «ΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ (ΣΧΟΛΑΡΧΕΙΟΥ) ΥΠΑΤΗΣ (1889 – 1929)».

Αναφέρονται λοιπόν εκεί, για όλο αυτό το διάστημα:

- Οι Σχολάρχες (διευθυντές) του Σχολείου και τα έτη που διηύθυναν.
- Το Διδακτικό προσωπικό.
- Τα διδασκόμενα μαθήματα

Και το σημαντικότερο ίσως όλων:

- Ετήσιες καταστάσεις μαθητών ανά τάξη με την καταγωγή, την ηλικία και το επάγγελμα του κηδεμόνα τους.

ΠΙΝΑΚΑΣ ΣΧΟΛΑΡΧΩΝ 1889-1929		
1.	Δημάκης Δημήτριος ¹	1889 - 1890
2.	Αναγνωστίδης Δημήτριος	1890 - 1891
3.	» »	1891 - 1892
4.	Σακελλαρόπουλος Νικόλαος	1892 - 1893
5.	Κίτσιος (;) Κωνσταντίνος ²	1893 - 1894
6.	Κούτσης Δημήτριος	1894 - 1895
7.	Νούσκαλης Βασίλειος	1895 - 1896
8.	Τώτης (;) Γεώργιος ³	1896 - 1897
9.	» »	1897 - 1898
10.	Σταυρόπουλος Ιούλιος	1898 - 1899
11.	» »	1899 - 1900
12.	Καμμένος Αλκ. Ηλίας	1900 - 1901
13.	Παπαηλιόπουλος Γ. Σπυρίδων	1901 - 1902
14.	» »	1902 - 1903
15.	» »	1903 - 1904
16.	Καβράκης Αθ. Ιωάννης	1904 - 1905
17.	Παπαηλιόπουλος Γ. Σπυρίδων	1905 - 1906
18.	» »	1906 - 1907
19.	Γραμματίκας Η. Σ. (διευθύνων)	1907 - 1908
20.	Παπαναστασίου Ιωάννης	1908 - 1909

21.	» »	1909 - 1910
22.	Παπαζήσιμος Γεώργιος	1910 - 1911
23.	» »	1911 - 1912
24.	» »	1912 - 1913
25.	Γραμματικής Η. Σ. (διευθύνων)	1913 - 1914
26.	Μπομπορίδης Γεώργιος	1914 - 1915
27.	Γραμματικής Η. Σ. (διευθύνων)	1915 - 1 916
28.	Μπομπορίδης Γεώργιος	1916 - 1917
29.	» »	1917 - 1918
30.	» »	1918 - 1919
31.	» »	1919-1920
32.	» »	1920 - 1921
33.	Παπακωνσταντίνου Γ. (διευθύν.)	1921 - 1922
34.	Μαράκης Πέτρος (διευθύνων)	1922 - 1923
35.	Δοντάς Περικλής	1923 - 1924
36.	» »	1924 - 1925
37.	Σταθόπουλος Γεώργιος	1925 - 1926
38.	» »	1926 - 1927
39.	» »	1927 - 1928
40.	» »	1928 - 1929
1. Υπογράφει στις 27 Ιουνίου 1890 ως «σχολαρχών»		
2. Το δυσανάγνωστο της υπογραφής του μας αναγκάζει να αμφιβάλλουμε για το πραγματικό του επίθετο.		
3. Το ίδιο συμβαίνει και με τον σχολάρχη του σχολικού έτους 1896 - 1897.		

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ - ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ

Από τους δυο ογκώδεις χειρόγραφους τόμους μπορούμε ακόμα δούμε τα ονόματα ορισμένων διδασκάλων - καθηγητών του Ελληνικού Σχολείου Υπάτης.

Έτσι κατά το σχολικό έτος 1892 - 1893 εκτός απ' τον σχολάρχη ήταν και δυο διδάσκαλοι: 1) ο Π. Πανόπουλος και 2) ο Γεώργιος Καθάριος. Κατά το σχολικό έτος 1898 - 1899, μας είναι γνωστά τα ονόματα δυο ακόμη διδασκάλων· ήταν 1) ο Κ. Τζοχαντάρης και 2) ο Σ. Η. Γραμματικής. Ας σημειωθεί ότι κατά το σχολικό έτος 1894 - 1895 συναντάμε στο Σχολαρχείο μόνον έναν διδάσκαλο, τον γνωστό μας από προηγούμενα έτη Περικλή Πανόπουλο. Κατά τα σχολικά έτη 1899 - 1903 διδάσκαλοι ήταν: 1) ο Κ. Τζοχαντάρης και 2) ο Σ. Η. Γραμματικής. Ως γνωστόν ο μεν πρώτος ήταν φιλόλογος απ' την Υπάτη, ο δε δεύτερος ελληνοδιδάσκαλος απ' τα Βασιλικά Υπάτης.

Κατά το σχολικό έτος 1903 - 1904 διδάσκαλος ήταν μόνο ο Κ. Τζοχαντάρης. Το επόμενο σχολικό έτος 1904 - 1905 στο σχολαρχείο υπηρετούν δυο διδάσκαλοι: 1) ο Σ. Η. Γραμματικός και 2) ο Γ. Παπακωνσταντίνου. Κατά τα σχολικά έτη 1905 - 1907 δεν έχουμε αλλαγές στο διδακτικό προσωπικό, παραμένουν δηλαδή οι δυο γνωστοί μας του προηγούμενου σχολικού έτους. Κατά το επόμενο όμως σχολικό έτος 1907 - 1908 ο Σ. Η. Γραμματικός είναι διευθύνων και διδάσκαλος μένει μόνον ο Γ. Παπακωνσταντίνου. Κατά τα σχολικά έτη 1909- 1917 διδάσκαλοι εξακολουθούν να είναι Οι: 1) Σ. Η. Γραμματικός και 2) Γ. Παπακωνσταντίνου. Την επόμενη σχολική χρονιά 1917 - 1918 διδάσκαλος ήταν μόνον ο Γ. Παπακωνσταντίνου, ο οποίος μάλιστα υπογράφει την 10ην Σεπτεμβρίου 1918 ως «διευθύνων διδάσκαλος». Η έλλειψη υπογραφών στον Γενικό Έλεγχο κατά τα σχολικά έτη 1918 - 1920 δεν μας επιτρέπει να γνωρίζουμε ποιοι ήταν διδάσκαλοι στη διετία εκείνη.

Κατά το σχολικό έτος 1920 - 1921 διδάσκαλος ήταν και πάλι ο Γ. Παπακωνσταντίνου, ο οποίος μάλιστα κατά το επόμενο σχολικό έτος 1921 - 1922 ήταν «διευθύνων» του Σχολαρχείου.

Κατά τα σχολικά έτη 1922 - 1924 διδάσκαλος ήταν και πάλι ο Γ. Παπακωνσταντίνου, ενώ κατά την επόμενη χρονιά θα προστεθεί και ο Αθανάσιος Σκαρμούτσος. Κατά το σχολικό έτος 1925 - 1926 διδάσκαλοι είναι οι ίδιοι, δηλαδή ο Γ. Παπακωνσταντίνου και ο Α. Σκαρμούτσος, ενώ κατά το σχολικά έτος 1926 - 1927 είναι μόνο ο Γ. Παπακωνσταντίνου και υπογράφει όχι πλέον ως διδάσκαλος, αλλά ως καθηγητής.

Και τέλος κατά τα δύο επόμενα σχολικά έτη της λειτουργίας του σχολαρχείου, που θα είναι και τα τελευταία, καθηγητές είναι ο γνωστός μας Ελληνοδιδάσκαλος Γ. Παπακωνσταντίνου και ο θεολόγος Γεώργιος Φ. Ιώσηπος.

Και κλείνοντας το κεφάλαιο για το διδακτικό προσωπικό του Ελληνικού Σχολείου Υπάτης των ετών 1889 - 1929 αναφέρουμε ότι οι περισσότεροι, τόσο οι σχολάρχες, όσο και διδάσκαλοι, προέρχονταν απ' τη γύρω περιοχή και απ' την Υπάτη. Πιο συγκεκριμένα ο Σ. Γραμματικός και ο Αθαν. Σκαρμούτσος κατάγονταν απ' τα Βασιλικά Υπάτης, ο Σπ. Σταθόπουλος καταγόταν απ' την Καστανιά Υπάτης, ο Κ. Τσοχαντάρης φιλόλογος και ο Γ. Μπομπορίδης απ' την Υπάτη, ο Περικλής Δοντάς απ' τα Μάρμαρα της Δυτικής Φθιώτιδος, ενώ ο Γεώργιος Παπαζήσιμος καταγόταν απ' την Άμφισσα. Ο Πέτρος Μαράκης ήταν Κρητικός και ο Γεώργιος Φ. Ιώσηπος ήταν Χιώτης. Τέλος, ο Γ. Παπακωνσταντίνου προερχόταν απ' την Ανατολή Υπάτης. Για τους υπολοίπους και κυρίως για τους σχολάρχες δυστυχώς δεν έχουμε μαρτυρίες για την ιδιαίτερη πατρίδα τους.

ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Τόσο το Ελληνικό Σχολείο, όσο και το Γυμνάσιο είχαν θεωρητικό κλασικιστικό χαρακτήρα και ανάλογα ήταν και τα διδασκόμενα μαθήματα. Το Διάταγμα της 31 Δεκεμβρίου 1836 «Περί του Κανονισμού των Ελληνικών Σχολείων» προέβλεπε τα εξής:

«Πρώτιστος σκοπός των Ελληνικών Σχολείων είναι να προετοιμάζουν δια τα Γυμνάσια και κατ' αυτόν συμμορφούται το αντικείμενον, η έκτασις και ο τρόπος της διδασκαλίας· αλλά συγχρόνως η εν αυτοίς εκπαίδευσις πρέπει ν' αποτελεί και αυθύπαρκτον τι όλον, ως πρώτην μεν θεωρούμενον βαθμίδα της επιστημονικής

μορφώσεως της νεολαίας, αλλά και δια τους παίδας κατάλληλον, όσοι δεν θέλουν μεταβή εις τα Γυμνάσια, αλλά από των Ελληνικών Σχολείων αμέσως εις τον κοινωνικόν βίον, ή εις θέσιν, μη απαιτούσαν εκπαίδευσιν Γυμνασίου και Πανεπιστημίου».

Από το σωζόμενο ογκώδη τόμο του «Γενικού Ελέγχου» του Ελληνικού Σχολείου Υπάτης γνωρίζουμε ότι απ' το 1889 - 1897 στην Α' τάξη διδάσκονταν πέντε (5) μαθήματα: 1. Ελληνικά, 2. Μαθηματικά, 3. θρησκευτικά, 4. Ιστορία και 5. Γεωγραφία. Στην Β' τάξη διδάσκονταν επτά (7) μαθήματα: 1. Ελληνικά, 2. Μαθηματικά, 3. θρησκευτικά, 4. Γαλλικά, 5. Ιστορία, 6. Γεωγραφία και 7. Φυσικά. Στην Γ' τάξη διδάσκονταν οκτώ (8) μαθήματα: 1. Ελληνικά, 2. Λατινικά, 3. Μαθηματικά, 4. Θρησκευτικά, 5. Γαλλικά, 6. Ιστορία, 7. Γεωγραφία και 8. Φυσική. Το σχολικό έτος 1897 - 1898 προστέθηκαν δυο ακόμη μαθήματα στην Α' τάξη: 1. Φυσική ιστορία και 2. Καλλιγραφία και Ιχνογραφία, με αποτέλεσμα να διδάσκονται επτά (7) μαθήματα. Στη Β' τάξη προστέθηκε ένα μάθημα: η Καλλιγραφία - Ιχνογραφία και έγιναν οκτώ (8) τα διδασκόμενα μαθήματα. Το ίδιο μάθημα, ήτοι η Καλλιγραφία - Ιχνογραφία προστέθηκε και στην Γ' τάξη και έγιναν εννέα (9) τα διδασκόμενα μαθήματα στην Γ' τάξη. Το μάθημα αυτό όμως τα αμέσως επόμενα χρόνια καταργήθηκε και στη θέση του προστέθηκε το μάθημα της Γυμναστικής και των στρατιωτικών ασκήσεων. (Ενώ η Καλλιγραφία καταργήθηκε το σχολικό έτος 1899 - 1900, η Γυμναστική άρχισε να διδάσκεται από το 1901 - 1902 και από το 1904 - 1905 διδάσκονται και τα δυο τα μαθήματα αυτά μέχρι το 1908 - 1909). Από το σχολικό έτος 1916 - 1917 στη Γ' τάξη άρχισε να διδάσκεται και το μάθημα της Ψυχολογίας, ενώ απ' το 1914 - 1915 έπαυσε να διδάσκεται στην Γ' τάξη το μάθημα των Λατινικών. Απ' το 1917 ως το 1928 παρατηρούνται λίγες αλλαγές στα διδασκόμενα μαθήματα, όπως η κατάργηση του μαθήματος της Ψυχολογίας από το σχολικό έτος 1917 - 1918, και του μαθήματος της Γυμναστικής κατά τα σχολικά έτη 1917 - 1920, του μαθήματος της Καλλιγραφίας κατά το σχολικό έτος 1920 - 1921, η μη επαναφορά της διδασκαλίας του μαθήματος των Λατινικών, η οριστική κατάργηση του μαθήματος της Γυμναστικής από το 1922 - 1923, η κατάργηση της Καλλιγραφίας κατά τα σχολικά έτη 1921 - 1923, η επαναφορά αυτής το 1923 - 1926 μόνο στην Α' τάξη και η οριστική κατάργησή της το 1926 - 1929. Τέλος πρέπει να σημειωθεί ότι από το σχολικό έτος 1923 - 1924 και ως το τέλος, ήτοι 1928 - 1929 σε όλες τις τάξεις του Ελληνικού Σχολείου το μάθημα των Νέων Ελληνικών διδάσκεται ως ανεξάρτητο και αυτοτελές (βαθμολογείται και σ' αυτό η επίδοση των μαθητών), ενώ μέχρι τη χρονιά εκείνη δεν γινόταν διάκριση από το μάθημα των Ελληνικών» (δηλ. Αρχαία και Νέα Ελληνικά). Η βαθμολογική κλίμακα ήταν 0-10. Το σχολικό έτος 1938-39 εισήχθηκε στη Μέση Εκπαίδευση η βαθμολογική κλίμακα 0-20, αλλά τότε δεν λειτουργούσαν πια τα Ελληνικά Σχολεία (Σχολαρχεία).

Από τις ετήσιες καταστάσεις μαθητών ανά τάξη με την καταγωγή την ηλικία και το επάγγελμα του κηδεμόνα τους, που προαναφέραμε, προκύπτουν ενδιαφέροντα στοιχεία.

Α') Ο ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

Όπως διαπιστώνεται απ' τον πίνακα, που ακολουθεί, παρατηρείται σταθερή αύξηση των μαθητών, με μικρές αλλά σημαντικές διακυμάνσεις σε περιόδους πολέμων και έκτακτων καταστάσεων. Προκύπτει ακόμα ότι οι γονείς των μαθητών, αλλά και οι ίδιοι, αντιλαμβάνονται τη σπουδαιότητα της παιδείας και αίρονται οι δυσκολίες, που

εμπόδιζαν την φοίτηση των μαθητών στο Σχολαρχείο (φτώχεια, έλλειψη συγκοινωνίας, νοοτροπία γονέων, κοινωνικές προλήψεις κ.ά.).

Σχολικό έτος	Αριθμός μαθητών	Σχολικό έτος	Αριθμός μαθητών
1889 - 1890	88	1909 - 1910	48
1890 - 1891	73	1910 - 1911	55
1891 - 1892*	38	1911 - 1912	54
1892 - 1893	43	1912 - 1913	71
1893 - 1894	44	1913 - 1914	82
1894 - 1895	29	1914 - 1915	104
1895 - 1896	46	1915 - 1916	112
1896 - 1897	46	1916 - 1917	125
1897 - 1898	47	1917 - 1918	139
1898 - 1899	40	1918 - 1919	117
1899 - 1900	51	1919 - 1920	100
1900 - 1901	49	1920 - 1921	105
1901 - 1902	55	1921 - 1922	117
1902 - 1903	72	1922 - 1923	127
1903 - 1904	93	1923 - 1924	126
1904 - 1905	87	1924 - 1925	118
1905 - 1906	73	1925 - 1926	106
1906 - 1907	58	1926 - 1927	108
1907 - 1908	48	1927 - 1928	96
1908 - 1909	42	1928 - 1929	85
* Κατά το σχολικό έτος 1891 - 1892 δεν λειτούργησε η Β' τάξη.			

Συνολικά στα τελευταία 40 χρόνια του Ελληνικού Σχολείου Υπάτης φοίτησαν 3.196 μαθητές.

Β') Ο ΤΟΠΟΣ ΚΑΤΑΓΩΓΗΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

Οι μαθητές του Σχολείου προέρχονταν κυρίως από χωριά της Υπάτης και γενικότερα του ορεινού όγκου της Οίτης, των οποίων οι κάτοικοι ήταν κτηνοτρόφοι, γεωργοί, τεχνίτες, έμποροι κλπ.

Αρχικά οι περισσότεροι απ' τους μαθητές προέρχονταν από την Υπάτη. Ακολουθούν τα χωριά: Νεοχώρι Υπάτης, Καστανιά, Μεξιάτες, Βουγόμυλοι (σημ. Αργυροχώρι), Σμόκοβο (Πύργος), τα χωριά του κάμπου Λάλα(σημ. Ροδωνιά), Βασιλικά, Λιανοκλάδι, Συκά και τα κάπως ευρισκόμενα μακριά απ' την Υπάτη, Παλαιοβράχα, Κάψη, Καστριώτισσα. Ελάχιστοι είναι οι μαθητές από άλλα μέρη της Ελλάδος, όπως

κάποιοι από τη Σπάρτη και την Κεφαλληνία. Αργότερα παρατηρείται σημαντική αύξηση των μαθητών που προέρχονται απ' το χωριό Χομήργιανη («Πέρα» και «Εδώθι», σήμερα «Ανατολή» και «Δάφνη» αντίστοιχα), που ήταν ορεινή περιοχή. Τέλος στα τελευταία χρόνια του Σχολείου έχουμε μεγάλη προσέλευση από χωριά της γύρω περιοχής, σε σύγκριση με τις προηγούμενες περιόδους. Τα χωριά «Βουγόμυλοι», «Λάλα», Νεοχώρι και άλλα παρουσιάζουν ραγδαία άνοδο, φαινόμενο ασφαλώς όχι άσχετο με την δημογραφική τους ανάπτυξη.

Γ') ΤΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΤΩΝ ΓΟΝΕΩΝ

Εξετάζοντας το επάγγελμα γονέων παρατηρούμε ότι οι γονείς των μαθητών, που προέρχονταν απ' την Υπάτη, είχαν αστικά επαγγέλματα. Ήταν δηλαδή αστυνομικοί, έμποροι, παντοπώλες, ράφτες, δικολάβοι, έφοροι, ειρηνοδίκες, δημόσιοι εισπράκτορες, απόστρατοι, κρεοπώλες, βαρελοποιοί, συνταξιούχοι υπάλληλοι, δικαστικοί κλητήρες, σανδαλοποιοί, καφεπώλες, υποδηματοποιοί κλπ. Ενώ οι γονείς των μαθητών, που προέρχονταν απ' τα γύρω χωριά, ήταν στην συντριπτική τους πλειοψηφία ποιμένες και γεωργοί.

Θα πρέπει να σημειωθεί ακόμη ότι τα τέκνα των εκπαιδευτικών και των ιερέων φοιτούσαν οπωσδήποτε στο Σχολαρχείο. Επίσης αρκετοί μαθητές ήσαν ορφανοί, ιδιαίτερα τα πρώτα χρόνια της περιόδου που εξετάζουμε. Ενδεικτικά στο σχολικό έτος 1899 - 1900: Στους 51 μαθητές οι δεκαέξι (16) είναι ορφανοί, δεκατριών (13) οι γονείς είναι γεωργοί, δεκαεπτά (17) οι γονείς τους ασκούν αστικό επάγγελμα και των υπολοίπων μαθητών οι γονείς ασκούν άλλο επάγγελμα.

Δ') ΤΟ ΦΥΛΟ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

Αρχικά οι μαθητές είναι όλοι άρρενες, με μια μόνο εξαίρεση: Το σχολικό έτος 1898 - 1899 εγγράφεται στο Ελληνικό Σχολείο Υπάτης η πρώτη μαθήτρια, η οποία ονομαζόταν Δήμητρα Μαυροδήμου, ετών 10, ορφανή. Η Δήμητρα Ε. Μαυροδήμου την πρώτη χρονιά απορρίφθηκε και ξαναγράφηκε στην ίδια τάξη την επόμενη χρονιά, οπότε και προήχθηκε, χωρίς όμως να φέρεται εγγεγραμμένη στη Β' τάξη την άλλη χρονιά. Ίσως να διέκοψε ή πήρε μεταγραφή σε άλλο σχολείο. Είχε και αδελφό, τον Δημήτριο, ο οποίος πραγματικά το σχολικό έτος 1900- 1911 πήρε μεταγραφή για άλλο σχολείο.

Στη συνέχεια τα επόμενα έξι χρόνια (απ' το 1900 ως το 1906) δεν απαντάται μαθήτρια να φοιτά στο σχολείο, ενώ από το 1906 και μετά διαμορφώνεται μια διαφορετική κατάσταση. Έτσι:

Το σχολικό έτος 1906 - 1907 εγγράφονται δυο (2) μαθήτριες. Είναι οι αδελφές Ιφιγένεια και Ελένη Γ. Παγουροπούλου, κόρες του ιατρού Γ. Παγουροπούλου.

Το 1907 - 1908 φοιτούν και πάλι τρεις (3) μαθήτριες. Είναι οι αδελφές Μαλβίνα και Ιφιγένεια Γ. Παγουροπούλου (η Ελένη απεφοίτησε) και η Δήμητρα Δ. Παγουροπούλου.

Το 1908- 1909 φοιτούν δυο (2), η Μαλβίνα Γ. Παγουροπούλου (η Ιφιγένεια απεφοίτησε) και η Παγουροπούλου Δήμητρα του Δημ. (ορφανή).

Το 1909 - 1910 φοιτά μόνο η Μαλβίνα Γ. Παγουροπούλου.

Το 1910 - 1911 στην Α΄ τάξη εγγράφονται τρεις (3) μαθήτριες: Η Ιουλία Αλ. Κοκκινοπούλου, κόρη καπνεμπόρου, η Κούλα Γ. Παπαζησίμου, κόρη του σχολάρχη, και η Ρωξάνη Αλ. Πλατή, κόρη δικηγόρου απ' τη Λαμία.

Το 1911 - 1912 φοιτούν συνολικά τέσσερις (4) μαθήτριες. Στην Α΄ τάξη είναι η Ευτέρπη Αλ. Πλατή και η Νικολίτσα Γ. Παγουροπούλου και στη Β΄ η Κοκκινοπούλου Ιουλία του Αλεξ. και η Παπαζησίμου Κούλα του Γ.

Το 1912-1913 φοιτούν συνολικά πέντε (5) μαθήτριες. Στην Α΄ τάξη τρεις (3) μαθήτριες, στη Β΄ μία (1) και στην Γ΄ μία (1).

Το 1913 - 1914 φοιτά μόνο μία (1) μαθήτρια στη Β΄ τάξη.

Το 1914 -1915 φοιτούν συνολικά πέντε (5) μαθήτριες. Στην Α΄ τάξη τέσσερις (4) μαθήτριες και στην Γ΄ η Κοκκινοπούλου Ιουλία του Θ. (ορφανή).

Το 1915- 1916 φοιτούν συνολικά εννέα (9) μαθήτριες. Στην Α΄ τάξη πέντε (5) και στη Β΄ τέσσερις (4).

Και το 1916-1917 φοιτούν συνολικά εννέα (9) μαθήτριες. Στην Α΄ τάξη τέσσερις (4), στη Β΄ τέσσερις (4) και στη Γ΄ μία (1).

Έτσι εδραιώνεται η παρουσία μαθητριών στο Ελληνικό Σχολείο Υπάτης. Το ποσοστό των μαθητριών είναι βέβαια ελάχιστο και μόλις ξεπερνάει το 5% του συνόλου των μαθητών (από το 1906 έως 1917). Γνώρισμα των μαθητριών είναι ότι είχαν αρχαιοελληνικά βαπτιστικά ονόματα, όπως: Ιφιγένεια, Φαίδρα, Ρωξάνη, Ευτέρπη, Ευρύκλεια κλπ.

Τα τελευταία δώδεκα (12) χρόνια λειτουργίας (από το 1917 έως το 1929) η παρουσία μαθητριών είναι πια το 10% του συνόλου.

Αναλυτικότερα έχουμε:

Σχολικό έτος	Σύνολο μαθητών	Αριθμός μαθητριών
1917 - 1918	139	12
1918 - 1919	117	4
1919 - 1920	100	4
1920 - 1921	105	7
1921 - 1922	117	11
1922 - 1923	127	13
1923 - 1924	126	18
1924 - 1925	118	15
1925 - 1926	106	15

1926 - 1927	108	12
1927 - 1928	96	12
1928 - 1929	85	12
Σύνολο	1344	135

ΑΛΛΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

1) Αναφερόμενοι στην ηλικία των μαθητών, παρατηρούμε ότι αρχικά ήταν μεγάλης ηλικίας 15 - 19 και φοιτούσαν στην Α΄ τάξη, φαινόμενο, που δεν παρατηρείται αργότερα.

2) Στο β΄ τόμο, στο τέλος κάθε σχολικής χρονιάς υπάρχει ειδική στήλη που αναφέρει τον αριθμό των αποβιωσάντων μαθητών. Κατά το σχολικό έτος 1918 - 1919 στους 117 μαθητές απεβίωσαν στη διάρκεια της σχολικής χρονιάς τρεις (3), το 1919- 1920 στους 100 μαθητές απεβίωσαν δύο (2), το 1920- 1921 ουδείς, το 1921-1922 στους 117 μαθητές απεβίωσε ένας (1), το 1922 - 1923 στους 127 απεβίωσε ένας (1), το 1923-1929 ουδείς.

Επομένως παρατηρείται χαμηλή θνησιμότητα ανάμεσα στους μαθητές του Ελληνικού Σχολείου κατά τα έτη 1917 - 1929.

3) Ο αριθμός των απορριπτόμενων μαθητών δεν είναι και μικρός. Ενδεικτικά αναφέρεται ότι το 1893 - 1894 στους 44 μαθητές απορρίφθηκαν οι δεκαέξι (16), ποσοστό 28%. Το σχολικό έτος 1903 - 1994 στους 93 μαθητές απορρίφθηκαν οι είκοσι (20), δηλ. ποσοστό 21%. Το 1923- 24 στους 126 απορρίφθηκαν οι δεκαεπτά (17), δηλ. ποσοστό 13%.

Ένα σπουδαιότατο κεφάλαιο, αλλά και μια ενδιαφέρουσα «πτυχή» του Ελληνικού Σχολείου Υπάτης είναι η σταδιοδρομία, η πρόοδος και η προσφορά των μαθητών εκείνων στα γράμματα, στις τέχνες, στην επιστήμη και γενικότερα στον πνευματικό βίο της χώρας μας. Είναι γεγονός ότι οι φτωχοί μαθητές του Σχολαρχείου Υπάτης αργότερα έγιναν άριστοι επιστήμονες, καλοί επαγγελματίες, καθηγητές Πανεπιστημίου, συγγραφείς, λογοτέχνες, λαογράφοι και άφησαν την προσωπική τους σφραγίδα και τη δημιουργική τους παρουσία στην νεότερη Ελλάδα.

Το Ημιγυμνάσιο του 1930

Με την μεταρρύθμιση του 1929 και την κατάργηση των «Ελληνικών σχολείων», καθιερώνεται ο θεσμός των Ημιγυμνασίων, που λειτουργούν μόνο με τις δύο πρώτες τάξεις.

Από τις αρχές του 30 στο νομό λειτουργούν οχτώ Ημιγυμνάσια που εδρεύουν: στο Δομοκό, Ελάτεια, Μακρακώμη, Μαρτίνο, Μώλο, Στυλίδα, Τιθορέα και Υπάτη. Τα Ημιγυμνάσια αυτά καταργούνται σταδιακά στο τέλος της δεκαετίας. Το Ημιγυμνάσιο Υπάτης λειτούργησε μέχρι το 1937-38.

Ημιγυμνάσιο Υπάτης (Μικτό)

Σχολ. Έτος	Αγόρια	Κορίτσια	Σύνολο
------------	--------	----------	--------

1931 - 32	34	6	40
1932 - 33	34	3	37
1933 - 34	29	3	32
1934 - 35	38	3	41
1935 - 36	44	7	51
1936 - 37	35	4	39
1937 - 38	13	1	14
Σύνολο	227	27	254

Ποσοστό μαθητριών: 10,63%

Κατά τη διάρκεια της δικτατορίας της 4ης Αυγούστου 1936, ο ίδιος ο δικτάτορας Ι. Μεταξάς αναλαμβάνει το υπουργείο Παιδείας αναστέλλει την ισχύ των άρθρων του Συντάγματος που κατοχυρώνουν τις ανθρώπινες ελευθερίες, καταργεί τον συνδικαλισμό και ιδρύει τη φασιστική νεολαία ΕΟΝ στα πρότυπα της χιτλερικής νεολαίας.

Με τον Α.Ν 952/1937 ιδρύεται ο ΟΕΔΒ, με σκοπό να ελέγχονται άμεσα τα σχολικά αναγνωστικά και με το Α.Ν 1800/1939 θα καταργηθεί η διάρθρωση των σχολικών βαθμίδων της μεταρρύθμισης του 1929 μετατρέποντας το δημοτικό σε 4/τάξιο και το γυμνάσιο σε 8/τάξιο (χωρισμένο σε δύο κύκλους). Τα «Γυμνάσια νέου τύπου», όπως αναφέρονται στους γενικούς ελέγχους, δέχονται λοιπόν μαθητές στην Α΄ τάξη τους απόφοιτους της Δ΄ Δημοτικού.

Ο ελληνοϊταλικός πόλεμος του 40 και η γερμανο-ιταλική κατοχή που ακολούθησε δημιούργησαν τεράστια προβλήματα στην λειτουργία των σχολείων. Κάποια διαστήματα δεν γίνονται καθόλου μαθήματα, ενώ πραγματοποιούνται συνεχείς κατατακτήριες εξετάσεις μαθητών «κατ' ιδίαν διδαχθέντων». Επισήμως το σχολικό έτος 1940-41 κράτησε μόνο τρεις μήνες και το σχολικό έτος 1941-42 μόλις 20 μέρες. Όπως φαίνεται από το Γενικό Έλεγχο του Γυμνασίου Αρρένων Λαμίας το Γυμνάσιο Δομοκού και τάξεις του Γυμνασίου Υπάτης λειτουργούν ως παραρτήματά του. Δεν υπάρχουν τα αρχεία αυτής της εποχής καθόσον τόσο το Γυμνάσιο Υπάτης όσο και το Αρρένων Λαμίας είχαν την ίδια τύχη, κήκκαν και τα δυο στη διάρκεια της κατοχής.

Η κατάσταση γενικά άρχισε να εξομαλύνεται από το σχολικό έτος 1946-47 και ενώ ο εμφύλιος μαίνονταν. Έτσι στην Υπάτη η εξομάλυνση αυτή ήρθε ιδιαίτερα καθυστερημένα το σχολικό έτος 1952-53. Τότε λειτουργεί στην Υπάτη Γυμνάσιο με τις δύο πρώτες τάξεις, ως παράρτημα του Α΄ Γυμνασίου Αρρένων Λαμίας. Την επόμενη σχολική χρονιά λειτουργεί με τρεις και σταδιακά ολοκληρώνει τη δομή του, σε πλήρες εξατάξιο Γυμνάσιο. Οι μαθητές τώρα εισάγονται στην Γ΄ τάξη, από την ΣΤ΄ Δημοτικού και τα Γυμνάσια ουσιαστικά λειτουργούν ως εξατάξια.

Σχολ. Έτος	Αγόρια	Κορίτσια	Σύνολο
1952-53	40	12	52
1953-54	84	24	108
1954-55	109	46	155
1955-56	148	42	190
1956-57	130	47	177
1957-58	113	42	155

1958-59	128	41	169
1959-60	97	41	138
1960-61			121
1961-62			124
1962-63			124
1963-64			141

Το 1963 ανεξαρτητοποιείται και λειτουργεί ως Γυμνάσιο Υπάτης για μια και μοναδική χρονιά μιας και το 1964 έχουμε νέα εκπαιδευτική μεταρρύθμιση.

Το 1964 έρχεται στην εξουσία η «Ενωσις Κέντρου» με αρχηγό και πρωθυπουργό τον Γ. Παπανδρέου. Ο ίδιος ο πρωθυπουργός δείχνει έμπρακτα το ενδιαφέρον του για την παιδεία αναλαμβάνοντας και το Υπουργείο Παιδείας.

Τα κύρια σημεία της μεταρρύθμισης αυτής είναι:

- Επέκταση της υποχρεωτικής φοίτησης ως το 15ο έτος.
- Κατάργηση των εισαγωγικών εξετάσεων στα γυμνάσια.
- Ελεύθερη χρήση της δημοτικής γλώσσας στο σχολείο.
- Διδασκαλία αρχαίων κειμένων από μεταφράσεις.
- Καθιέρωση του ακαδημαϊκού απολυτηρίου (πανελλήνιες εξετάσεις, αντί για χωριστές εξετάσεις ανά σχολή).
- Για την υλοποίηση όλων αυτών προβλεπόταν και σημαντική αύξηση των κονδυλίων για την παιδεία – πάγιο αίτημα ετών.

Τέλος με τον Ν.4379/1964, τα εξατάξια Γυμνάσια χωρίζονται σε τριτάξια Γυμνάσια και τριτάξια Λύκεια.

Σχολικό Έτος	Γυμνάσιο			Λύκειο		
	Αγόρια	Κορίτσια	Σύνολο	Αγόρια	Κορίτσια	Σύνολο
1964-65	74	34	108	53	17	70
1965-66	88	44	132	31	20	51
1966-67	87	58	145	30	16	46

Με τη δικτατορία των συνταγματαρχών της 21^{ης} Απριλίου του 1967 και με τον Α.Ν. 129/1967

- καθιερώνεται η απλή καθαρεύουσα ως όργανο έκφρασης διδασκόντων και μαθητών στις Δ', Ε', ΣΤ' τάξεις του δημοτικού, στο γυμνάσιο, στις Παιδαγωγικές Ακαδημίες και τις Ανώτερες γενικά σχολές.
- Επανέρχεται η 6/χρονη υποχρεωτική εκπαίδευση και
- εισιτήριες εξετάσεις για την εισαγωγή στο γυμνάσιο.
- τα τριτάξια Γυμνάσια και τριτάξια Λύκεια ενοποιούνται σε εξατάξια Γυμνάσια

Σχολ. Έτος	Αγόρια	Κορίτσια	Σύνολο
1967-68	132	61	193
1968-69	121	86	207
1969-70	141	90	231
1970-71	120	113	233
1971-72	176	107	283
1972-73	143	121	264
1973-74	151	131	282
1974-75	131	138	271
1975-76	145	150	295

Μετά τη μεταπολίτευση παρατηρήθηκε ένα ενδιαφέρον απ' όλες τις παρατάξεις για μια ουσιαστική μεταρρύθμιση.

Οι βασικές αρχές της είναι:

- Παράταση της υποχρεωτικής φοίτησης από 6 σε 9 χρόνια.
- Κατάργηση των εξετάσεων για την εισαγωγή στο γυμνάσιο.
- Η γενική δημόσια εκπαίδευση παρέχεται δωρεάν.
- Επίσημη γλώσσα διδασκαλίας, βιβλίων και αντικειμένου διδασκαλίας σ' όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης είναι η νεοελληνική, χωρίς ιδιωτισμούς και ακρότητες
- Στο γυμνάσιο διαβάζονται οι αρχαίοι συγγραφείς από μετάφραση.
- Διαιρείται η δευτεροβάθμια εκπαίδευση σε 3/χρονο γυμνάσιο και 3/χρονο λύκειο. Το λύκειο έχει πολλαπλές κατευθύνσεις.
- Οι απόφοιτοι του γυμνασίου μπορούν να φοιτήσουν χωρίς εξετάσεις σε μια τεχνική- επαγγελματική σχολή ή να δώσουν εξετάσεις και να συνεχίσουν στο λύκειο (είτε γενικό είτε τεχνικό).

- Το πρόγραμμα των γενικών λυκείων προετοίμαζε τους μαθητές για την ανώτατη εκπαίδευση. Στη Β΄ και Γ΄ τάξη ο μαθητής μπορούσε να διαλέξει θετική κατεύθυνση ή θεωρητική-φιλολογική.
- Τα τεχνικά-επαγγελματικά λύκεια θεωρούνταν ισότιμα των γενικών.
- Για την εισαγωγή των μαθητών στις ανώτερες και ανώτατες σχολές γίνονται πανελλήνιες εξετάσεις, ενώ συνεκτιμούνται οι γενικοί βαθμοί της Β΄ και Γ΄ λυκείου, καθώς και οι βαθμοί στα κύρια μαθήματα των δύο αυτών τάξεων.

Σχολικό Έτος	Γυμνάσιο			Λύκειο		
	Αγόρια	Κορίτσια	Σύνολο	Αγόρια	Κορίτσια	Σύνολο
1976-77	100	109	209	58	59	117
1977-78	113	94	207	52	44	96
1978-79	114	98	212	40	39	79
1979-80	94	107	201	46	57	103
1980-81	95	105	200	38	51	89
1981-82	108	95	203	18	57	75

Το 1981 αναλαμβάνει τη διακυβέρνηση της χώρας η σοσιαλιστική κυβέρνηση του Α. Παπανδρέου. Η κυβέρνηση αυτή λαμβάνει και τα παρακάτω μεταρρυθμιστικά μέτρα κατά την περίοδο 1981-84.

- Καθιερώνεται η δημοτική γλώσσα ως επίσημη του κράτους.
- Καθιερώνεται το μονοτονικό σύστημα.
- Ψηφίζεται νέος κανονισμός μαθητικών κοινοτήτων.
- Γράφονται καινούρια βιβλία για μαθητές και δασκάλους και συντάσσονται νέα αναλυτικά προγράμματα.
- Επίσης καταργούνται οι εξετάσεις για την εισαγωγή στα λύκεια και αλλάζει το σύστημα εισαγωγής στα ΑΕΙ (1983).
- Η φοίτηση είναι 9χρονη υποχρεωτική (6ετής στο δημοτικό και 3ετής στο γυμνάσιο).
- Τα λύκεια λειτουργούν ως γενικά, κλασικά, τεχνικά-επαγγελματικά και ενιαία πολυκλαδικά.

Σχολικό Έτος	Γυμνάσιο			Λύκειο		
	Αγόρια	Κορίτσια	Σύνολο	Αγόρια	Κορίτσια	Σύνολο
1982-83	113	82	195	23	61	84
1983-84	95	71	166	18	65	83
1984-85	81	78	159	27	58	85
1985-86	73	73	146	33	53	86
1986-87	76	70	146	33	49	82
1987-88	66	52	118	37	57	94
1988-89	62	48	110	41	57	98
1989-90	50	48	98	47	53	100
1990-91	50	53	103	41	44	85
1991-92	44	42	86	31	32	63

1992-93	45	40	85	24	39	63
1993-94	39	35	74	23	40	63
1994-95	46	32	78	22	33	55
1995-96	44	35	79	24	25	49
1996-97	42	35	77	19	24	43
1997-98	31	31	62	24	28	52
1998-99	31	28	59	14	25	39
1999-00	42	30	72	7	20	27
2000-01	40	28	68	9	22	31
2001-02	38	26	64	12	26	38
2002-03	38	27	65	13	28	41
2003-04	48	34	82	10	22	32
2004-05	44	33	77	12	16	28
2005-06	40	26	66	14	23	37
2006-07	33	26	59	28	29	57
2007-08	31	31	62	26	31	57
2008-09	27	29	56	37	23	60

Η Εξέλιξη του Μαθητικού δυναμικού το διάστημα 1976 – 2009

Τη δεκαετία από το 1976 ως το 1986 παρατηρείται μια σταδιακή μείωση του αριθμού των μαθητών του Γυμνασίου που φτάνει το 30%. Συγκεκριμένα οι 209 μαθητές του 1976 γίνονται 146 το 1986. Ο αριθμός των μαθητών του Λυκείου το ίδιο διάστημα κυμαίνεται σταθερά στο μισό του αριθμού αυτών του Γυμνασίου.

Την επόμενη δεκαετία ο αριθμός των μαθητών του Γυμνασίου συνεχίζει την πτωτική του πορεία φτάνοντας στους 79 μαθητές. Παρατηρείται δηλαδή μια πτώση της τάξης του 45% μέσα στη δεκαετία και 62% στην εικοσαετία (1976-1996). Αντίθετα στο ίδιο διάστημα οι μαθητές του Λυκείου παραμένουν στα επίπεδα του '86 με μικρή πτώση στο τέλος της δεκαετίας.

Η συνεχής ετήσια μείωση του αριθμού των μαθητών του Γυμνασίου, που περιγράψαμε μέχρι το '96, ανακόπτεται και τα τελευταία δώδεκα χρόνια παραμένει σταθερός με μικρές διακυμάνσεις κοντά στη δεκάδα 60 με 70. Το διάστημα αυτό είναι ιδιαίτερα περιπετειώδες για το Λύκειο με αίσιο ευτυχώς τέλος. Οι μαθητές του μειώθηκαν αισθητά με την εφαρμογή της μεταρρύθμισης του '97, που επέφερε μια στροφή προς την Τεχνική – Επαγγελματική Εκπαίδευση. Το πρόβλημα αυτό ξεπεράστηκε τα τελευταία χρόνια, αφού επιστρέψαμε στα επίπεδα του 1996.